

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 8 października 2020 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Artykuł 1 – Procedura udzielania informacji w zakresie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – Pojęcie „przepisu technicznego” – Gry hazardowe – Podatek lokalny od eksploatacji terminali bukmacherskich – Przepisy podatkowe – Brak zgłoszenia Komisji Europejskiej – Możliwość powołania się na przepisy wobec podatnika

W sprawie C-711/19

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgerichtshof (sąd administracyjny, Austria) postanowieniem z dnia 3 września 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 25 września 2019 r., w postępowaniu:

Admiral Sportwetten GmbH,

Novomatic AG,

AKO Gastronomiebetriebs GmbH

przeciwko

Magistrat der Stadt Wien,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: D. Šváby, pełniący obowiązki prezesa izby, S. Rodin (sprawozdawca) i K. Jürimäe, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Admiral Sportwetten GmbH, Novomatic AG oraz AKO Gastronomiebetriebs GmbH – W. Schwartz, Rechtsanwalt,
- w imieniu Magistrat der Stadt Wien – S. Bollinger, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu austriackiego – J. Schmoll i C. Drexel, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

- w imieniu rządu belgijskiego – L. Van den Broeck, J.-C. Halleux i S. Baeyens, w charakterze pełnomocników, których wspierali P. Vlaemminck i R. Verbeke, avocats,
- w imieniu rządu polskiego – B. Majczyna, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu portugalskiego – L. Inez Fernandes, J. Gomes de Almeida, A. Pimenta, P. Barros da Costa i A. Silva Coelho, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – M. Jauregui Gomez i M. Noll-Ehlers, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Admiral Sportwetten GmbH, Novomatic AG i AKO Gastronomiebetriebs GmbH (zwanymi dalej łącznie „Admiral i in.”) a Magistrat der Stadt Wien (urzędem miasta Wiednia, zwanym dalej „urzędem miasta Wiednia”), w przedmiocie zapłaty podatku od terminali bukmacherskich (zwanego dalej „spornym podatkiem”).

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Artykuł 1 ust. 1 lit. b)–f) dyrektywy 2015/1535 stanowi:

„1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

[...]

- b) »usługa« oznacza każdą usługę społeczeństwa informacyjnego, to znaczy każdą usługę normalnie świadczoną za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług.

Do celów niniejszej definicji:

- (i) »na odległość« oznacza, że usługa świadczona jest bez równoczesnej obecności stron;
- (ii) »drogą elektroniczną« oznacza, iż usługa jest wysyłana i odbierana w miejscu przeznaczenia za pomocą sprzętu elektronicznego do przetwarzania (włącznie z kompresją cyfrową) oraz przechowywania danych, i która jest całkowicie przesyłana, kierowana i otrzymywana za pomocą kabla, fal radiowych, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych;
- (iii) »na indywidualne żądanie odbiorcy usług« oznacza, że usługa świadczona jest poprzez przesyłanie danych na indywidualne żądanie.

Przykładowy wykaz usług nieobjętych niniejszą definicją został określony w załączniku I;

- c) »specyfikacja techniczna« oznacza specyfikację zawartą w dokumencie, który opisuje wymagane cechy produktu, takie jak: poziom jakości, wydajności, bezpieczeństwa lub wymiary, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do produktu w zakresie nazwy, pod jaką jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania i etykietowania oraz procedur oceny zgodności.

[...]

- d) »inne wymagania« oznaczają wymagania inne niż specyfikacje techniczne, nałożone na produkt w celu ochrony, w szczególności konsumentów i środowiska, które wpływają na jego cykl życia po wprowadzeniu go na rynek, takie jak warunki użytkowania, powtórnego przetwarzania, ponownego zastosowania lub usuwania, gdzie takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład lub rodzaj produktu lub obrót nim;
- e) »zasada dotycząca usług« oznacza wymóg o charakterze ogólnym odnoszący się do podejmowania i wykonywania działalności usługowych, w rozumieniu lit. b), w szczególności przepisy dotyczące dostawcy usług, usług i odbiorców usług, z wyjątkiem zasad, które nie odnoszą się szczególnie do usług określonych w tej literze.

[...]

- f) »przepisy techniczne« oznaczają specyfikacje techniczne i inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, de iure lub de facto, w przypadku wprowadzenia do obrotu, świadczenia usługi, ustanowienia operatora usług lub korzystania w państwie członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 7, zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług.

Przepisy techniczne de facto obejmują:

- (i) przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa członkowskiego, które odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź innych wymagań lub zasad dotyczących usług, bądź też do kodeksów zawodowych lub kodeksów postępowania, które z kolei odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź do innych wymogów lub zasad dotyczących usług, zgodność z którymi pociąga za sobą domniemanie zgodności ze zobowiązaniami nałożonymi przez wspomniane przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne;
- (ii) dobrowolne porozumienia, których organy publiczne są stroną umawiającą się, a które przewidują, w interesie ogólnym, zgodność ze specyfikacjami technicznymi lub innymi wymogami bądź zasadami dotyczącymi usług, z wyjątkiem specyfikacji odnoszących się do przetargów przy zamówieniach publicznych;
- (iii) specyfikacje techniczne lub inne wymogi bądź zasady dotyczące usług, które powiązane są ze środkami fiskalnymi lub finansowymi mającymi wpływ na konsumpcję produktów lub usług przez wspomaganie przestrzegania takich specyfikacji technicznych lub innych wymogów bądź zasad dotyczących usług; specyfikacje techniczne lub inne wymogi bądź zasady dotyczące usług powiązanych z systemami zabezpieczenia społecznego nie są objęte tym znaczeniem.

[...]”.

4 Artykuł 5 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

„1. Z zastrzeżeniem art. 7 państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej, w którym to przypadku wystarczająca jest informacja dotycząca odpowiedniej normy; przekazują Komisji także uzasadnienie konieczności przyjęcia takich przepisów technicznych, jeżeli uzasadnienie to nie zostało wyraźnie ujęte w projekcie.

[...]

W odniesieniu do specyfikacji technicznych lub innych wymogów bądź zasad dotyczących usług, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. f) akapit drugi ppkt (iii) niniejszej dyrektywy, uwagi lub szczegółowe opinie Komisji lub państw członkowskich mogą dotyczyć jedynie aspektów, które mogą utrudnić handel lub, w stosunku do zasad dotyczących usług, swobodę przepływu usług lub swobodę przedsiębiorczości podmiotów gospodarczych w dziedzinie usług, a nie fiskalnych lub finansowych aspektów tego środka”.

5 Przykładowy „wykaz usług nieobjętych zakresem art. 1 ust. 1 lit. b) akapit drugi” znajduje się w załączniku I do omawianej dyrektywy. Punkt 1 lit. d) załącznika stanowi:

„1. Usługi, które nie są świadczone »na odległość«

Usługi świadczone w fizycznej obecności dostawcy i odbiorcy, nawet jeżeli są związane z wykorzystaniem z urządzeń elektronicznych:

[...]

d) udostępnienie gier elektronicznych w salonie przy fizycznej obecności użytkownika”.

Prawo austriackie

6 Paragraf 1 Gesetz über die Einhebung einer Wettterminalabgabe, Wiener Wettterminalabgabegesetz (ustawy o poborze podatku od terminali bukmacherskich, wiedeńskiej ustawy o podatku od terminali bukmacherskich) z dnia 4 lipca 2016 r. (LGBL. I, 32/2016, zwanej dalej „WWAG”), obowiązującej w czasie zaistnienia okoliczności faktycznych, brzmi następująco:

„Od eksploatacji terminali bukmacherskich na obszarze miasta Wiednia uiszcza się podatek od terminali bukmacherskich”.

7 Paragraf 2 pkt 1 wspomnianej ustawy, zatytułowany „Definicje”, stanowi:

„W rozumieniu niniejszej ustawy podane niżej pojęcia mają następujące znaczenie:

1) »terminal bukmacherski«: punkt przyjmowania zakładów znajdujący się w danej lokalizacji, który poprzez łącze do transferu danych jest połączony z bukmacherem lub totalizatorem i bezpośrednio umożliwia danej osobie udział w zakładzie;

[...]”.

8 Paragraf 3 omawianej ustawy, zatytułowany „Wysokość podatku”, brzmi następująco:

„Podatek od eksploatacji terminali bukmacherskich wynosi 350 EUR od każdego terminala za każdy rozpoczęty miesiąc kalendarzowy.

[...]”.

9 Paragraf 8 ust. 1 WWAG stanowi:

„Działania lub zaniechania, wskutek których podatek ulega uszczupleniu, stanowią wykroczenia administracyjne i podlegają grzywnie w wysokości do 42 000 EUR; w wypadku braku możliwości wyegzekwowania grzywny orzeka się zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze do sześciu tygodni. Uszczuplenie trwa do czasu, gdy podatnik sam dokona rozliczenia zaległego podatku lub organ podatkowy ustali kwotę podatku w drodze decyzji. [...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 10 Admiral i in. prowadzą działalność związaną z eksploatacją terminali bukmacherskich. Dokładniej rzecz ujmując, Admiral Sportwetten instaluje takie terminale, Novomatic jest ich właścicielem, a AKO Gastronomiebetriebs jest właścicielem lokalu, w którym są one eksploatowane.
- 11 Od sierpnia 2016 r. Admiral i in. występowali do urzędu miasta Wiednia w celu ustalenia kwoty spornego podatku na 0 EUR, ze względu na brak obowiązku podatkowego.
- 12 Decyzją z dnia 31 października 2016 r. urząd miasta Wiednia ustalił kwotę podatku należnego od Admiral i in. za wrzesień i październik 2016 r. na 350 EUR miesięcznie za każdy terminal. W drodze decyzji z dnia 2 stycznia i z dnia 24 lipca 2017 r. taką samą kwotę ustalono w odniesieniu do okresów od listopada do grudnia 2016 r. oraz od stycznia do czerwca 2017 r.
- 13 Admiral i in. wnieśli skargi na te decyzje, twierdząc, że przepisy dotyczące terminali bukmacherskich zawarte w WWAG stanowią przepisy techniczne, których projekt powinien być zostać niezwłocznie przekazany Komisji zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535.
- 14 W dniu 23 sierpnia 2018 r. skargi zostały oddalone przez Bundesfinanzgericht (federalny sąd do spraw finansowych, Austria), który uznał, że omawiane przepisy nie stanowią przepisów technicznych. Verfassungsgerichtshof (trybunał konstytucyjny, Austria) odmówił rozpoznania odwołania wniesionego od tego orzeczenia przez Admiral i in.
- 15 W dniu 23 sierpnia 2018 r. Admiral i in. wnieśli do Verwaltungsgerichtshof (sądu administracyjnego, Austria) rewizję od orzeczenia Bundesfinanzgericht (federalnego sądu do spraw finansowych).
- 16 W tym postępowaniu sąd odsyłający wskazuje, że gdyby przepisy WWAG należało uznać za „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy 2015/1535, to niedopełnienie obowiązku uprzedniego notyfikowania tych przepisów Komisji skutkowałoby zakazem poboru spornego podatku, oraz że w konsekwencji należałoby stwierdzić brak obowiązku podatkowego wnoszących rewizję.
- 17 Co się tyczy kwalifikacji jako „przepisu technicznego” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535, sąd odsyłający uważa, że jakkolwiek WWAG odnosi się do terminali bukmacherskich, to nie reguluje konkretnych cech terminali bukmacherskich, a zatem nie stanowi „specyfikacji technicznej”.
- 18 Powołując się na orzecznictwo Trybunału odnoszące się do kategorii „innych wymagań”, sąd ten wskazuje, że chociaż WWAG nie zawiera zakazów, to pozostaje faktem, że przepisy te mają na celu, poza opodatkowaniem, ograniczenie tego rodzaju zakładów, a zatem, mając na uwadze cel ochrony konsumentów, nie można wykluczyć, że dotyczą one cyklu życia produktu po wprowadzeniu go do obrotu, co może mieć bezpośredni wpływ na sprzedaż terminali bukmacherskich. Sąd odsyłający zauważa jednak, że liczba tych terminali w Wiedniu pozostaje zasadniczo niezmienną.

- 19 Jeśli chodzi o kategorię „zasad dotyczących usług”, sąd odsyłający wskazuje, że dotyczy ona wyłącznie usług społeczeństwa informacyjnego. Zdaniem tego sądu nie wydaje się wykluczone, z tych samych względów, które podniesiono w odniesieniu do kategorii „innych wymagań”, że przepisy WWAG mogą stanowić „zasady dotyczące usług” w zakresie, w jakim mogą dotyczyć informowania o ewentualnych zakładach i zawierania zakładów, z czym wiąże się eksploatacja terminali bukmacherskich.
- 20 Jeśli chodzi o kategorię „zakazów”, sąd odsyłający uważa, że przepisy WWAG nie należą do tej kategorii, ponieważ nie zawierają żadnych zakazów, tylko przewidują sankcje w przypadku działań lub zaniechań skutkujących uchylaniem się od opodatkowania.
- 21 Wreszcie, w odniesieniu do kategorii „przepisów technicznych de facto” sąd ten zauważa, że WWAG nie odsyła do innych przepisów, a w szczególności do Gesetz über den Abschluss und die Vermittlung von Wetten, Wiener Wettengesetz (ustawy o zawieraniu i pośrednictwie w zawieraniu zakładów, wiedeńskiej ustawy o zakładach) z dnia 13 maja 2016 r. (LGBL. 26/2016), zmienionej Gesetz, mit dem das Gesetz über den Abschluss und die Vermittlung von Wetten (Wiener Wettengesetz) geändert wird (ustawą o zmianie ustawy o zawieraniu i pośrednictwie w zawieraniu zakładów, wiedeńskiej ustawy o zakładach) z dnia 6 sierpnia 2019 r. (LGBL. 43/2019, zwanej dalej „WW”), a zatem nie należy ona do tej kategorii.
- 22 Ponadto gdyby przepisy WWAG należało zakwalifikować jako „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy 2015/1535, sąd odsyłający zastanawia się, czy w świetle orzecznictwa Trybunału niezastosowanie się do obowiązku uprzedniego powiadomienia o projekcie WWAG zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535 powoduje, że na przepisy te nie można powoływać się wobec jednostek.
- 23 W tych okolicznościach Verwaltungsgerichtshof (sąd administracyjny) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy art. 1 dyrektywy [2015/1535] należy interpretować w ten sposób, że przepisy [WWAG], które ustanawiają podatek od eksploatacji terminali bukmacherskich, należy uznać za »przepisy techniczne« w rozumieniu tego artykułu?
- 2) Czy brak notyfikowania przepisów [WWAG] w rozumieniu dyrektywy 2015/1535 powoduje, że nie można pobierać podatku takiego jak podatek od eksploatacji terminali bukmacherskich?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 24 W pytaniu pierwszym sąd odsyłający zwraca się zasadniczo o wskazanie, czy art. 1 dyrektywy 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że krajowy przepis podatkowy, który wprowadza podatek od eksploatacji terminali bukmacherskich, stanowi „przepis techniczny” w rozumieniu tego artykułu.
- 25 Aby udzielić odpowiedzi na to pytanie, należy przypomnieć, że pojęcie „przepisu technicznego” obejmuje cztery kategorie środków, a mianowicie, po pierwsze, „specyfikacje techniczne” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2015/1535, po drugie, „inne wymagania” zdefiniowane w art. 1 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, po trzecie, „zasady dotyczące usług”, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. e) dyrektywy, oraz, po czwarte, „przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) tejże dyrektywy [zob. w odniesieniu do dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego

i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 1998, L 204, s. 37), w brzmieniu zmienionym dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. (Dz.U. 1998, L 217, s. 18), wyrok z dnia 12 września 2019 r., VG Media, C-299/17, EU:C:2019:716, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 26 Należy uściślić w tym względzie w pierwszej kolejności, że aby przepis krajowy zaliczał się do pierwszej kategorii przepisów technicznych, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2015/1535, to znaczy był objęty pojęciem „specyfikacji technicznej”, środek ten musi odnosić się do produktu lub jego opakowania jako takich i określać w ten sposób jakąś z wymaganych cech produktu (zob. podobnie wyrok z dnia 12 września 2019 r., VG Media, C-299/17, EU:C:2019:716, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 W niniejszej sprawie, jak wynika z materiałów przedstawionych Trybunałowi zawartych w aktach sprawy, specyfikacje techniczne terminali bukmacherskich nie są uregulowane w WWAG, tylko w WW, którego przepisy zostały notyfikowane Komisji zgodnie z dyrektywą 2015/1535.
- 28 Natomiast § 1 w związku z § 2 pkt 1 WWAG ogranicza się do zdefiniowania pojęcia „terminala bukmacherskiego” do celów określenia zakresu przedmiotowego spornego podatku, którym jest eksploatacja takich terminali, nie określając przy tym wymaganych od nich cech, niezależnie od faktu, że zawiera ich opis.
- 29 W tych okolicznościach przepisy takie jak te wynikające z § 1 w związku z § 2 pkt 1 WWAG nie stanowią „specyfikacji technicznych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2015/1535.
- 30 Odnosząc się w drugiej kolejności do pojęcia „innych wymagań” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2015/1535, należy przypomnieć, że pojęcie to określa wymagania, inne niż specyfikacje techniczne, nałożone na produkt w celu ochrony w szczególności konsumentów lub środowiska, które wpływają na cykl życia produktu po wprowadzeniu go na rynek, takie jak warunki użytkowania, powtórnego przetwarzania, ponownego zastosowania lub usuwania, gdzie takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład lub rodzaj produktu lub obrót nim.
- 31 W niniejszym przypadku nic w aktach sprawy nie wskazuje na to, by § 1 w związku z § 2 pkt 1 WWAG zawierał warunek, który mógłby w istotny sposób wpłynąć na skład, użytkowanie lub sprzedaż terminali bukmacherskich. Przepisy te ograniczają się, jak już wskazano w pkt 28 niniejszego wyroku, do określenia zakresu przedmiotowego spornego podatku.
- 32 W tych okolicznościach przepisy, takie jak te wynikające z § 1 w związku z § 2 pkt 1 WWAG, nie należą do kategorii „innych wymagań” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2015/1535.
- 33 Odnosząc się w trzeciej kolejności do kategorii „zasad dotyczących usług”, należy zauważyć, że z pkt 1 lit. d) załącznika I do dyrektywy 2015/1535 wynika, że „udostępnienie gier elektronicznych w salonie przy fizycznej obecności użytkownika”, takie jak udostępnianie zakładów za pomocą terminali rozpatrywanych w postępowaniu głównym, stanowi usługę, która nie jest świadczona na odległość.
- 34 Natomiast zakwalifikowanie do „zasad dotyczących usług”, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2015/1535 w związku z art. 1 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, wymaga w szczególności usługi świadczonej na odległość.
- 35 W związku z tym przepisy, takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, dotyczące usługi, która nie jest świadczona na odległość, nie należą do kategorii „zasad dotyczących usług”.

- 36 Odnosząc się w czwartej kolejności do kategorii „przepisów technicznych”, określonej w art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535, należy przypomnieć, że przepisy techniczne oznaczają przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług. Konkretnie w przypadku zakazu stosowania Trybunał orzekł już, że kategoria ta obejmuje w szczególności środki, których zakres wyraźnie wykracza poza zacieśnienie możliwości używania spornego produktu do pewnych możliwych zastosowań, a zatem które nie sprowadzają się do zwykłego ograniczenia używania tego produktu (zob. podobnie wyrok z dnia 21 kwietnia 2005 r., Lindberg, C-267/03, EU:C:2005:246, pkt 76).
- 37 Jednak w niniejszym przypadku § 1 w związku z § 2 pkt 1 WWAG nie zawiera żadnego zakazu, a zatem nie należy on do tej kategorii przepisów technicznych. Okoliczność, że § 8 ust. 1 WWAG przewiduje kary administracyjne w przypadku niedopełnienia obowiązku uiszczenia spornego podatku, nie podważa tego wniosku. Kary przewidziane w tym ostatnim przepisie nie są bowiem nakładane na wyroby rozpatrywane w postępowaniu głównym ani na usługi przyjmowania zakładów, lecz na podatnika zobowiązanego do zapłaty spornego podatku.
- 38 Ponadto należy dodać, że w odniesieniu do przepisów technicznych de facto w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) ppkt (iii) dyrektywy 2015/1535 Trybunał orzekł już, iż przepisy podatkowe, którym nie towarzyszą żadne specyfikacje techniczne ani żaden inny wymóg, których przestrzeganie przepisy te zapewniałyby, nie mogą być zakwalifikowane jako „przepisy techniczne de facto” (zob. podobnie wyrok z dnia 11 czerwca 2015 r., Berlington Hungary i in., C-98/14, EU:C:2015:386, pkt 97).
- 39 W niniejszej sprawie, po pierwsze, nie można twierdzić, że § 1 w związku z § 2 pkt 1 WWAG stanowi środek podatkowy, który wpływa na konsumpcję towarów lub usług poprzez zachęcanie do przestrzegania tych specyfikacji technicznych, innych wymogów lub zasad dotyczących usług, gdyż nic w treści tego przepisu nie wskazuje na to, że obowiązek zapłaty tego podatku ma na celu zapewnienie przestrzegania przepisów technicznych dotyczących terminali bukmacherskich, które to przepisy techniczne zawarte są zresztą w innym akcie prawnym, a mianowicie w WW. Po drugie, temu przepisowi krajowemu nie towarzyszą specyfikacje techniczne, inne wymogi ani zasady dotyczące usług.
- 40 Wynika z tego, że przepisy takie jak te wynikające z § 1 w związku z § 2 pkt 1 WWAG nie należą do kategorii „przepisów technicznych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535.
- 41 W związku z tym, w świetle wszystkich powyższych rozważań, odpowiedź na pytanie pierwsze powinna brzmieć następująco: art. 1 dyrektywy 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że krajowy przepis podatkowy wprowadzający podatek od eksploatacji terminali bukmacherskich nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu tego artykułu.

W przedmiocie pytania drugiego

- 42 Z uwagi na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie drugie.

W przedmiocie kosztów

- 43 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 1 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego należy interpretować w ten sposób, że krajowy przepis podatkowy wprowadzający podatek od eksploatacji terminali bukmacherskich nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu tego artykułu.

Podpisy